

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

Jeg har lagt afgørende vægt på, både under kommissionsforhandlingerne og under drøftelserne i udvalget, at der ikke for fremtiden afholdes egentlig eksamen i ånds-fagene. Skal en undervisning i åndsfagene betyde noget for elevernes personlige udvikling, må denne undervisning kunne gives på et frit grundlag, uden at eleverne skal være bundet til en hel del huskestof. Undervisning i praktisk skolegerning, pædagogik, kristendomskundskab, historie og litteratur må ikke være bundet af så meget huskestof, at detaillerne fremhæves på bekostning af helheden og sammenhængen, og der bør ikke over denne undervisning hos eleverne hænges et faretruende krav om en skønne dag at skulle kunne opremse en hel del forholdsvis uvæsentlige enkeltheder.

Yderligere mener jeg, at en udtalelse fra seminariet om, hvorvidt eleverne har vist interesse og forståelse for disse fag, og om deres evner til at undervise i dem, er til mere vejledning for skolemyndighederne, end en talkarakter almindeligvis vil være. Det kan ikke nægtes, at de nye regler i denne seminarielov peger mere i retning af at specialisere sig, at dyrke det faglige, end reglerne i den gamle ordening gjorde; det er vel også nødvendigt; der må være visse muligheder for eleverne til at fordybe sig i tingene indenfor de særlige fagområder, som har deres interesse. Men jeg går da ud fra, at seminariernes ledere stadig vil være opmærksomme på, at det specielle, det fagprægede, ikke bliver så dominerende under uddannelsen, at det grundlæggende, det samlede pædagogiske helhedssyn fortoner sig for stærkt. Det er meget afgørende, at eleverne under deres uddannelse på seminarierne opøves i at arbejde selvstændigt med problemerne, således at de derigennem modnes og udvikles personligt og menneskeligt til at kunne varetage den vigtige gerning, de går ud til. Lærergerningen kræver nemlig både selvstændighed og almindelig menneskelig forståelse. Der kan ikke foreskrives almindelige regler for, hvordan noget sådant læres; det er et resultat af mange forhold, af undervisning, af oplevelse, af viden, men skal dette samspil lykkes, må det foregå over en bred front og kan let blive vanskeliggjort ved en for ensidig fagdyrkelse. Alt i alt er det dog min

opfattelse, at denne seminarielov giver friere vilkår og rigere muligheder for arbejdet på seminariet end den gældende lovgivning, og det er mit håb og min tro, at dette nye vil blive til gavn for den danske skole gennem de lærerkræfter, der i den kommende tid uddannes på seminarierne.

Jeg kan anbefale de ændringsforslag, som er stillet af undervisningsministeren og tiltrådt af udvalget, men må altså anbefale, at man stemmer imod mindretallets ændringsforslag under nr. 1.

Alvilda Larsen: Jeg kan beklage, at udvalget ikke har taget hensyn til de ønsker, jeg på mit partis vegne fremsatte ved lovforslagets første behandling. Det gælder f. eks. sådan en ting som vandelsattest. Vi mener stadigvæk, det er en urimelig betingelse, et urimeligt krav at opretholde i dag; vi mener, det er forældet. Det gælder også de indvendinger, jeg fremførte overfor lovforslagets § 10. Vi er tilhængere af, at optagelsen skærpes. Vi er tilhængere af en egnethedsprøve som det grundlæggende ved en sådan bedømmelse; men når man i § 10 bruger udtrykket: en egnethedsprøve eller på anden måde, så vil vi alligevel rejse spørgsmålet om, hvad der menes med dette udtryk „eller på anden måde“. Vi mener, at denne formulering giver altfor stor plads for en vilkårlighed, som de, der ønsker sig optaget på et seminarium, ikke kan være helt tilfredse med.

På samme måde mener vi stadigvæk, at præparandklassernes tilknytning til seminariet er uheldig. Det ville stille folk langt mere frit; hvis de kunne forberede sig udenfor seminariet; de ville være knap så afhængige af seminarieforstanderen, som de bliver det efter denne formulering.

Jeg beklager som sagt, at man ikke har taget hensyn til disse ting, men vi anser forslaget som helhed for at være et fremskridt sammenlignet med den lov, vi har i dag; vi mener, at forslaget indeholder fremskridt og forbedringer, der åbner vej for nye uddannelsesformer, som vi absolut er tilhængere af.

Vi er ikke helt klar over, om den foreslåede indskrænkning af seminarierådet er rigtig, og kan heller ikke se, om den sammensætning, dette seminarieråd får efter forslaget, nu er den rigtige. Jeg synes, man